

Xavier Domènech: Estètica precària

Entre la fanfarroneria escènica d'Iglesias i el dramatisme de Colau, el cap de llista d'En Comú Podem busca consol dins les seves butxaques | Amb estilismes propis d'un adolescent, considera que la barba satànica (molt de moda fa uns 30 anys) camufla el seu rostre angelical

Xavier Domènech, amb una «barba satànica» | Adrià Costa

Si no comptés amb una complexió generosa, ja fa temps que l'haguéssim batejat com l'Íñigo Errejón català. Perquè als seus 41 anys a Xavier Domènech també el caracteritza una fesomia força infantil: té els ulls blaus clars i encara és tan ros que costa de veure-li les celles. I no es pensin, en comunicació no verbal aquest detall no és una qüestió menor. La cella serveix per emmarcar la mirada i, en conseqüència, per sentenciar la fortalesa individual davant del grup.

Aquesta aparent feblesa en la seva presència explica també perquè al cartell electoral d'Units Podem, que presenta una composició coral amb els rostres de diferents polítics destacats, han preferit la cara de l'alcalde de Barcelona, qui teòricament no es presenta en aquests comicis? I és que a la resta de l'Estat, si no l'introdueixes com el que es va fer un *piquito* amb "El Coletas", ningú no identifica Domènech.

Pablo Iglesias i Xavier Domènech fent-se un petó. Foto: Adrià Costa

Un model d'ulleres més arriscat, més valent, li alleugeria el fet de passar desapercebut. Però el candidat d'En Comú Podem considera que una barba satànica (molt de moda fa uns 30 anys) camufla molt millor el seu rostre angelical. En aquest sentit, el pírcing (ja posats, ajudaria força que apostés per un model d'arracada d'home adult) i l'aliança tampoc no li presten la contundència necessària mentre insisteixi a combinar-los amb un estilisme intel·lectualment estèril, precari i a voltes prepúber (armilles encoixinades, camises de màniga curta amb sanefes, sabates amb cordills de colors?).

És que costa entendre que una persona que ha estudiat tant i tan bé els moviments obrers i antifranquistes s'hagi passat pel folre la història de la indumentària subversiva i accepti vestir tan banalment les seves idees. És important no confondre la senzillesa (elegant humilitat) amb la simplicitat (vulgaritat supèrflua). Perquè, exceptuant la batalla dins la trinxera, dur una camisa sense planxar o una jaqueta mal cordada no ha aprofitat mai a cap honorós referent d'esquerrers (ni tan sols als seus admirats Antonio Gramsci i Salvador Seguí (<http://www.naciodigital.cat/noticia/96902/perfil/xavier/domenech/marxista/influit/noi/sucre>)) a la revolució.

La seva obsessió inconscient per ficar les mans dins de qualsevol butxaca (fins i tot dins les d'una americana) assenyala el seu pànic mediàtic. S'acaricia la barbata quan dubta (com quan va assistir a la retirada del bust del rei Joan Carles del saló de plens de l'Ajuntament); dos dits retenen els seus llavis quan no està d'acord amb el que diu el seu interlocutor (sigui un company o no); i se li escapa la mà al nas en escoltar una mentida (provingui d'un company o no).

Per sort o per desgràcia, el cap de llista d'En Comú no comparteix la fanfarroneria escènica de Pablo Iglesias ni tampoc el dramatisme interpretatiu d'Ada Colau. De tota manera, encara que es mantingui en un segon pla, sempre és molt interessant observar-lo. Significatiu, doncs, que en l'acte central a Barcelona, mentre el líder de Podem aconseguia el seu minut d'or electoral/televísium tot promentent un referèndum per a Catalunya, Xavier Domènech aprofités per

mocar-se ben i ben fort.

Domènech, mocant-se en plena intervenció de Pablo Iglesias